

POSTANOWIENIE

Dnia 13 września 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Dobrowolski

w sprawie dotyczącej sędzi Sądu Rejonowego M. F., po rozpoznaniu w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej na posiedzeniu w dniu 13 września 2022 roku wniosku sędziego M. F. w przedmiocie wyłączenia SSN Marii Szczepaniec od udziału w sprawie prowadzonej pod sygn. akt II ZO 2/22 na podst. art. 42 § 1 k.p.k. i art. 41 § 1 k.p.k. a contrario w zw. z art. 128 ustawy z dnia 27 lipca 2001 roku Prawo o ustroju sądów powszechnych (dalej p.u.s.p.)

postanowił:

nie uwzględnić wniosku o wyłączenie SSN Marii Szczepaniec od udziału w sprawie o sygn. akt II ZO 2/22.

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 26 lipca 2023 r. (data wpływu do Sądu Najwyższego) sędzia M. F. wniosła o wyłączenie SSN Marii Szczepaniec od udziału w sprawie prowadzonej pod sygn. akt II ZO 2/22.

W uzasadnieniu formułowanego postulatu wnioskująca argumentowała, iż wskazana we wniosku sędzia została powołana (w ocenie obwinionej nieskutecznie) na stanowisko sędziego Sądu Najwyższego w dniu 10 października 2018 r., na skutek udziału w procedurze przed Krajową Radą Sądownictwa, ukształtowanej z naruszeniem przepisów Konstytucji RP.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek w przedmiocie wyłączenia SSN Marii Szczepaniec od udziału w sprawie prowadzonej pod sygn. akt II ZO 2/22 nie zasługiwał na uwzględnienie.

Zaprezentowana przez autorkę wniosku argumentacja nie zawiera bowiem okoliczności, które mogłyby podawać w wątpliwość stronniczość SSN Marii

Szczepaniec, tym samym nie spełniając wymogów wskazywanych przez ustawodawcę w art. 41 k.p.k. Podkreślić należy, iż wątpliwość, o której traktuje uprzednio wspomniany przepis, nie może stanowić jedynie subiektywnego przekonania określonej osoby, lecz winna być konkretna, realna, obiektywna i poddająca się zewnętrznej weryfikacji (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 11 stycznia 2012 r., III KK 214/11, OSNKW 2012/4/4).

Zdaniem Sądu Najwyższego takich kryteriów żądanie obwinionego natomiast nie spełnia.

Wnioskująca ograniczyła bowiem uzasadnienie formułowanego żądania jedynie do wyrażenia subiektywnej oceny o Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej na zasadach określonych w ustawie z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2018 r., poz. 3) i niepopartej rzeczowym uzasadnieniem hipotezy o skutkach orzekania przez sędziego powołanego na wniosek tego organu, która nie pozwala na powzięcie uzasadnionej i realnej wątpliwości w tym aspekcie. Zaprezentowana przez autorkę wniosku argumentacja dotycząca skutków udziału w składzie Sądu Najwyższego osoby powołanej na stanowisko sędziego Sądu Najwyższego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2018 r., poz. 3) sprowadza się w swej istocie do wyrażenia przez obwinioną jedynie osobistego poglądu w tym zakresie, nieznajdującego jakiegokolwiek poparcia w przepisach prawa.

W kontekście powoływanej uchwały połączonych Izb Sądu Najwyższego: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 23 stycznia 2020 r., BSA I-4110-1/20 wskazać należy - co wnioskująca zdaje się pomijać w toku motywowania forsowanego poglądu – na treść postanowienia z dnia 28 stycznia 2020 r., sygn. akt Kpt 1/20 (M.P.2020.103), w którym to Trybunał Konstytucyjny nakazał wstrzymać stosowanie powoływanej uchwały składu połączonych Izb Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego od dnia jej wydania. Następnie wyrokiem z 20 kwietnia 2020 r., w sprawie sygn. akt U 2/20 (M.P.2020.376 z 21 kwietnia 2020 r.), Trybunał Konstytucyjny orzekł o jej

niezgodności z art. 179, art. 144 ust. 3 pkt 17, art. 183 ust. 1, art. 45 ust. 1, art. 8 ust. 1, art. 7 i art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 2 i art. 4 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej (Dz. U. z 2004 r. Nr 90, poz. 864/30, ze zm.) oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, sporządzonej w Rzymie dnia 4 listopada 1950 r., zmienionej następnie Protokołami nr 3, 5 i 8 oraz uzupełnionej Protokołem nr 2 (Dz. U. z 1993 r. Nr 61, poz. 284, ze zm.).

Nadto zauważyć należy, iż w postanowieniu z 21 kwietnia 2020 r., sygn. akt Kpt 1/20, Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że Sąd Najwyższy - również w związku z orzeczeniem sądu międzynarodowego - nie ma kompetencji do dokonywania prawotwórczej wykładni przepisów prawa, prowadzącej do zmiany stanu normatywnego w sferze ustroju i organizacji wymiaru sprawiedliwości, dokonywanej w drodze uchwały, o której mowa w art. 83 § 1 ustawy o Sądzie Najwyższym, a dokonywanie zmiany w tym zakresie należy do wyłącznej kompetencji ustawodawcy. Jednocześnie potwierdzono, iż powołanie sędziego jest wyłączną kompetencją Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, którą wykonuje na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa osobiście, definitywnie, bez udziału i ingerencji Sądu Najwyższego, który nie ma kompetencji do sprawowania nadzoru nad wykonywaniem przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej jego uprawnień w tym dokonywania wiążącej wykładni przepisów prowadzącej do określenia warunków skuteczności wykonywania przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej tej kompetencji. Warto w tym miejscu również zaznaczyć, iż po opublikowaniu w dzienniku promulgacyjnym orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego mają moc powszechnie obowiązującą i są ostateczne (art. 190 ust. 1 Konstytucji RP).

Mając powyższe na względzie Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia.

[M. T.]

[ł.n]

